

Surfista cultural

Formada com a escultora i pintora però oberta a altres disciplines, Olga Taravilla (Reus, 1970) exposa a l'Espai 3r Esquerra de Girona, que ella mateixa coordina; el títol de la mostra, la primera que fa en setze anys i que es pot visitar fins al 21 de desembre, no pot ser més suggerent: «Matar un comissari»

TEXT **EUDALD CAMPS***

Després de visitar Hawaii, Mark Twain va quedar fascinat per un misteriós esport que consistia a cavalcar, damunt una fusta plana, la cresta d'una onada en direcció a la costa. Al creador de Huckleberry Finn, a banda de l'aparent absurditat d'aquell joc i la seva recursivitat obsessiva (nedar a contracorrent, encaçar l'onada, aterrar a la platja i tornar a començar), va impactar-li la naturalesa democràtica d'una activitat realitzada per «indígenes despullats, d'ambdós sexes i totes les edats, divertint-se amb el passatemps nacional»... Comencem parlant de surf perquè la imatge que ens regala és molt adient a l'hora d'aproximar-nos a figures com la d'Olga Taravilla: formada com a escultora i pintora, va «canviar d'onada» quan les circumstàncies i la necessitat personal van fer-ho possible i, darrerament, ha emprès un viatge de tornada que, de fet, té alguna cosa d'autoanàlisi i de reflexió sobre la pràctica d'allò que podríem anomenar, salvant distàncies, «surfisme cultural».

Ella mateixa ho explica: «...És difícil explicar el meu recorregut. Tot va començar a l'Escola d'Arts i Oficis de Tarragona, allà vaig descobrir un món que em va atrapar, el món de l'art. M'imagino que la figura de professors com ara Anton Gurí (escultor vallenc) resulta determinant de cares a entendre els canvis que

FOTOS:
► Sobre aquestes línies, Olga Taravilla a l'Espai 3r Esquerra de Girona, on està exposant; a dalt, algunes de les seves creacions i l'artista amb Anton Gurí, professor seu a l'Escola d'Arts i Oficis de Tarragona.

EUDALD CAMPS

he anat fent al llarg de la vida: als alumnes ens demanava una reflexió teòrica sobre els nostres treballs que, de mica en mica, ens ajudava a enfortir el vessant conceptual». Prendre consciència de la transversalitat entre les múltiples formes adoptades per la cultura era el pas previ a «surfejar» entre disciplines: «A banda de l'escultura i la pintura, m'interessava el teatre, la instal·lació i el vídeo... En qualsevol cas, fa setze anys vaig fer la que, fins no fa gaire, era la meva darrera exposició. Calia prendre una decisió: agafava un estudi i em dedicava, en cos i ànima, a la pràctica de l'art o, per contra, seguia formant-me i apostava per la teoria...». La fascinació que sentia per Girona va fer la resta: «Per a mi, era un ciutat que ho tenia tot: vaig aterrar-hi sense res i, de mica en mica, me l'he fet meva».

L'artista va transmutar en una Llicenciada en Història de l'Art que, a temps parcial, portava diferents projectes de documentació i arxivística al Bòlit (Centre d'Art Contemporani de Girona) i a la mateixa Universitat on havia estudiat. I encara més: com a representant paradigmàtica del «surfisme cultural», mai ha deixat de participar en tota mena d'iniciatives, començant per l'Associació Ad'Art i acabant per la gestió de projectes com el 3r. Esquerra i Les Golfes, ambdós allotjats a CoEspai (es tracta d'un lloc de treball compartit obert a tot tipus de professionals; la seva singularitat és que ben aviat va voler incorporar l'art i a la cultura contemporània a través d'espais expositius, com el 3er Esquerra, i d'estudis per a creadors de diverses disciplines ubicats a Les Golfes).

I és justament a l'espai 3r Esquerra on Olga Taravilla decideix tornar a exposar, això sí, després de «matar a un comissari»: «El projecte -explica- té un punt de partida concret: la reflexió sobre el comissariat i el qüestionament de la seva necessitat en un espai singular com és el 3er Esquerra de CoEspai. A vegades, sense adonar-nos-en, seguim camins marcats, intentem reflectir models sense detenir-nos a pensar massa en el perquè de tot plegat. Com, on i per què emergeix la figura del comissari? Quina és la seva funció? És necessari comptar amb aquesta figura sempre? Quines diferències hi ha entre aquesta figura i la figura de l'artista?». La resposta, conclou Taravilla, és més senzilla del que hom s'imagina: «El comissari, d'alguna manera, també és un autor». Dit d'una altra manera: tots són surfistes que cavalquen, sobre diferents planxes, les múltiples onades d'un mateix oceà, a saber, el de la inabastable cultura visual. ►

